

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 24. august 2012

Sag 58/2012

(2. afdeling)

Rigsadvokaten

mod

T

(advokat Niels Rex, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Århus den 13. juli 2011 og af Vestre Landsrets 13. afdeling den 25. oktober 2011.

Procesbevillingsnævnet har den 6. februar 2012 givet tilladelse til anke til Højesteret for så vidt angår spørgsmålet om udvisning, jf. retsplejelovens § 932, stk. 1, 2. og 3. pkt., og sagen drejer sig således for Højesteret alene om dette spørgsmål.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Lene Pagter Kristensen, Marianne Højgaard Pedersen, Jens Peter Christensen, Henrik Waaben og Lars Hjortnæs.

Påstande

Dommen er anket af anklagemyndigheden med påstand om, at tiltalte, T, udvises med indrejseforbud i 6 år.

T har nedlagt påstand om, at udvisning undlades, subsidiært at landsrettens dom om betinget udvisning stadfæstes.

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført, at udlændingelovens betingelser for udvisning er opfyldt, idet udvisning ikke vil være særligt belastende eller uproportionalt. Udvisning vil endvidere ikke være uforeneligt med den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 8 eller EU-

retten. Der må herved lægges vægt på, at Ts forhold til den herboende rumænske statsborger A, som også er mor til deres fælles barn og gravid med endnu et fælles barn, er etableret, mens han opholdt sig ulovligt i Danmark. Dette var A bekendt med, og parret har således ikke haft en berettiget forventning om at kunne fortsætte et familieliv i Danmark. Det må desuden antages, at familielivet vil kunne fortsættes i et andet land, f.eks. i Rumænien. Endvidere hvi-ler hans øvrige tilknytning til det danske samfund, herunder det danske arbejdsmarked, på et ulovligt grundlag.

Ud fra de foreliggende oplysninger om familieforholdene kan T ikke anses for omfattet af EU-opholdsdirektivet, men selv hvis han er, vil udvisning ikke være uproportionalt, jf. herved direktivets artikel 27, stk. 2, 1. led, og artikel 28, stk. 1, og den adfærd, der er udtrykt ved de begåede forhold, udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led. Udvisning vil derfor heller ikke være i strid med EU-reglerne.

Hvis Højesteret ikke finder grundlag for at udvise T ubetinget, skal han udvises betinget efter udlændingelovens § 24 b, medmindre han anses for at være omfattet af EU-reglerne.

T har anført, at udlændingelovens betingelser for udvisning ikke er opfyldt, idet udvisning vil være særligt belastende og uproportionalt og i strid med den europæiske menneskerettigheds-konventions artikel 8 og EU-retten. Der må herved lægges vægt på hensynet til hans herbo-ende barn på 1½ år og moderen, som han er muslimsk gift med. Der er ikke nogen reel mu-lighed for, at familielivet vil kunne fortsætte i et andet land, f.eks. Rumænien, hvor hans hu-stru er statsborger. Det er ikke dokumenteret, at han vil kunne få opholdstilladelse i Rumæ-nien.

Da han på grund af familieforholdene må anses for at være omfattet af EU-opholdsdirektivet, kan der heller ikke ske betinget udvisning, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1, 2. pkt., som ændret ved lov nr. 569 af 18. juni 2012.

Supplerende sagsfremstilling

Statsforvaltningen Midtjylland har på baggrund af landsrettens dom ved brev af 25. juni 2012 truffet afgørelse om, at Ts opholdsret i henhold til bevis for registrering af 15. november 2010 er ophørt. Det fremgår af brevet, at Statsforvaltningen har sendt sagen til Udlændingestyrelsen

til vurdering af, om T opfylder betingelserne for opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9 C. Der er endnu ikke truffet afgørelse herom. Det hedder i Statsforvaltningens brev bl.a.:

”Du fik den 15. november 2010 af Statsforvaltningen Midtjylland udstedt EU-opholdsdokument (bevis for registrering) i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, som arbejdstager, under forudsætning af at være bulgarsk statsborger.

...

Afgørelse

Statsforvaltningen har truffet afgørelse om, at din opholdsret i henhold til bevis for registrering af 15. november 2010 er ophørt, idet statsforvaltningen på det foreliggende grundlag har vurderet, at du som irakisk statsborger ikke har opfyldt de betingelser, den er meddelt efter.

...

Sagsfremstilling

Den 15. november 2010 blev du af Statsforvaltningen meddelt opholdsdokument i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, som arbejdstager.

Sammen med dit opholdsdokument blev du oplyst om, at opholdsretten i medfør af ovennævnte bestemmelse ophører, hvis forudsætningerne ikke længere er opfyldt.

Du har den 12. oktober 2011 søgt EU-opholdsdokument som selvstændig erhvervsdrivende. I ansøgningen er oplyst, at du er gift på muslimsk måde, og at du har 1 barn.

Vi har i et brev af 7. december 2011 gjort dig bekendt med, at du som irakisk statsborger kun har mulighed for at søge EU-opholdsdokument som familiemedlem. Vi bad dig i samme forbindelse indsende original vielsesattest samt dokumentation for dit statsborgerforhold i form af gyldigt pas.

Du blev endvidere oplyst om, at hvis vi ikke modtog svar fra dig inden 14 dage, ville vi gå ud fra, at du ikke ønskede videre foretaget og din ansøgning ville blive henlagt.

Med brev af 12. januar 2012 blev du oplyst om, at statsforvaltningen havde henlagt din ansøgning, da du ikke havde svaret på vort brev af 7. december 2011 (fremsendt til dig på ny den 14. december 2011).

Den 24. november 2011 modtog statsforvaltningen oplysning fra Østjyllands Politi om, at der i byretten er afsagt dom over dig vedrørende dokumentforfalskning. Østjyllandspoliti har samme dato sendt dommen hertil.

Ved brev af 9. januar 2012 har statsforvaltningen bedt dig om inden 10 dage at indsende oplysninger, der dokumenterer, at du opfylder betingelserne for at have ret til ophold i Danmark.

Statsforvaltningen blev den 13. januar 2012 kontaktet af A, som fortæller, at hun er gift med dig. Hun blev samtidig vejledt generelt om EU-opholdsbekendtgørelsens regler om familiemedlemmers mulighed for ret til ophold i Danmark.

Vi har den 30. april 2012 fra Østjyllands Politi modtaget udskrift af dombogen af 25. oktober 2011 for Vestre Landsret.

Det fremgår af Det Centrale Person Register, at du ikke er gift eller har børn. Det fremgår endvidere, at du den 26. september 2011 er tilmeldt samme adresse, som din samle-
ver, herunder med tilbagevirkende kraft fra den 20. december 2010.

Begrundelse

På baggrund af en gennemgang af sagens oplysninger finder statsforvaltningen, at din ret til ophold i henhold til bevis for registrering af 15. november 2010 er ophørt, idet du som irakisk statsborger ikke har opfyldt de betingelser, den er meddelt efter.

Vi har ved afgørelsen lagt til grund, at du ikke er EU-statsborger.

Vi har herved lagt vægt på dom, afsagt af Retten i Århus den 13. juli 2011.

Vi har endvidere lagt vægt på dom, afsagt af Vestre Landsret den af 25. oktober 2011.

Endelig har vi lagt til grund, at du ikke har dokumenteret, at du på andet grundlag har ret til ophold i Danmark i henhold til EU-opholdsbekendtgørelsen.”

Der er for Højesteret fremlagt fødsels- og navneattest samt omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet den 4. juli 2012 af T og A vedrørende deres fælles barn B, født den 20. december 2010. Endvidere er fremlagt lægeerklæring af 7. august 2012, hvoraf det fremgår, at A er gravid med forventet fødsel i oktober 2012, samt omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet den 4. juli 2012 af T og A vedrørende det ufødte barn.

Retsgrundlag

Artikel 2 og artikel 3 i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38) lyder således:

”Definitioner

Artikel 2. I dette direktiv forstås ved:

- 1) ”unionsborger”: enhver person, der er statsborger i en medlemsstat
- 2) ”familiemedlem”:
 - a) ægtefælle
 - b) partner, med hvem en unionsborger har indgået et registreret partnerskab i medfør af en medlemsstats lovgivning, hvis lovgivningen i værtsmedlemssta-

ten sidestiller et registreret partnerskab med ægteskab, samt under overholdelse af betingelserne i værtsmedlemsstatens relevante lovgivning

- c) direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen eller partneren som defineret i litra b), som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af unionsborgeren
 - d) slægtninge i opstigende linje samt slægtninge i opstigende linje til ægtefællen eller partneren som defineret i litra b), som forsørges af unionsborgeren
- 3) ”værtsmedlemsstat”: den medlemsstat, hvortil unionsborgeren rejser med henblik på at udøve retten til fri bevægelighed og ophold.

Berettigede personer

Artikel 3. *Stk. 1.* Dette direktiv finder anvendelse på enhver unionsborger, der rejser til eller tager ophold i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger, samt familiemedlemmer som defineret i artikel 2, nr. 2), der ledsager unionsborgeren eller slutter sig til denne.

Stk. 2. Uden at det berører de pågældendes personlige ret til fri bevægelighed og ophold og i overensstemmelse med den nationale lovgivning skal værtsmedlemsstaten lette indrejse og ophold for følgende personer:

- a) alle andre familiemedlemmer uanset nationalitet, der ikke er omfattet af bestemmelserne i artikel 2, nr. 2), hvis disse i det land, de ankommer fra, forsørges af eller hører til den unionsborgers husstand, der er hovedindehaveren af retten til ophold, eller hvor alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at unionsborgeren personligt plejer familiemedlemmet
- b) den partner, med hvem unionsborgeren har en behørigt dokumenteret varig tilknytning.

Værtsmedlemsstaten foretager en grundig undersøgelse af de personlige omstændigheder og begrundet afslag på ansøgning om indrejse eller ophold over for de pågældende.”

§ 2, stk. 3, i EU-opholdsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011) lyder således:

”*Stk. 3.* Bestemmelserne i denne bekendtgørelse om ægtefæller finder tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor en person over 18 år samlever på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en hovedperson over 18 år.”

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret tiltræder, at der på grund af den fængselsstraf, landsretten har idømt, er hjemmel i udlændingelovens § 24, nr. 2, til at udvise T. Udvisning skal ske, medmindre det er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

T, der er irakisk statsborger, er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, om ulovligt ophold og for to forhold af dokumentfalsk ved at anvende et falsk bulgarsk identitetskort, dels over for Statsforvaltningen i forbindelse med en ansøgning om ophold som EU-borger, dels over for politiet i forbindelse med en anholdelse. Han er i dag 32 år og kom til Danmark som 22-årig sammen med sin nære familie. Efter at han og familien havde fået afslag på opholdstilladelse i Danmark, rejste den øvrige familie tilbage til Irak, mens han blev her i landet uden opholdstilladelse.

A var efter sin forklaring for landsretten klar over, at T ikke havde opholdstilladelse i Danmark, da hun lærte ham at kende i 2005. De har et fælles barn på ca. 1 ½ år, og A er gravid med endnu et fælles barn. A er rumænsk statsborger og kom her til landet ved familiesammenføring i 2003.

Som anført af landsretten kan Ts muslimske ægteskab med A ikke anerkendes som gyldigt i Danmark. Han er derfor ikke omfattet af opholdsdirektivets artikel 3, stk. 1, jf. artikel 2, nr. 2, litra a). Han er ikke i kraft af at være far til B omfattet af direktivets artikel 3, stk. 1, jf. artikel 2, nr. 2, litra d), da forsørgelseskravet ikke er opfyldt.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 3, sidestilles fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed med ægteskab. Statsforvaltningen har den 25. juni 2012 truffet afgørelse om, at T ikke har dokumenteret, at han efter EU-opholdsbekendtgørelsen har ret til ophold i Danmark. Der er ikke fremlagt oplysninger for Højesteret, der giver tilstrækkeligt grundlag for en anden vurdering.

Selv om T måtte kunne dokumentere, at han opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter EU-opholdsbekendtgørelsen, tiltræder Højesteret, at kriminaliteten er af en sådan art, at den udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2, 2. led.

Det skal herefter vurderes, om udvisning af T vil være uproportionalt efter den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 8 eller reglerne i opholdsdirektivet.

Højesteret lægger i den forbindelse vægt på, at Ts tilknytning til det danske samfund, herunder det danske arbejdsmarked, alene er etableret på ulovligt grundlag og til dels bygger på brug af falske dokumenter. Han havde ikke lovligt ophold i Danmark, da forholdet til A blev

etableret, hvilket hun var bekendt med. Parret har således ikke haft en berettiget forventning om at kunne fortsætte et familieliv i Danmark. Udvisning kan ikke anses for uproportionalt som følge af dens konsekvenser for A og parrets fælles barn, som kun er 1½ år, samt parrets ufødte barn. Der er ikke grundlag for at antage, at det vil være umuligt eller forbundet med alvorlige vanskeligheder at fortsætte familielivet i et andet land, f.eks. Rumænien, hvor A er statsborger.

Højesteret finder herefter, at udvisning af T med indrejseforbud i 6 år ikke kan anses for uproportionalt i forhold til den begåede kriminalitet.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at T skal udvises med indrejseforbud i 6 år, og Højesteret stadfæster herefter byrettens dom.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.